

Dagbok från Kenya

av [Daniel Mathisen](#)

Söndagen den tjugonionde i fjärde

Vaknade upp denna vackra vårmorgon fylld av förväntan och miljoner frågor cirkulerade runt i mitt huvud; Hur kommer det att vara i Kenya? Kommer jag att trivas? Vilka kommer jag att resa och umgås med?

Vidare var det meningen att vi skulle samlas halv tre vid flygplatsen Arlanda, Stockholm. Vid incheckningen visade det sig att jag satt ensam vid en plats några säten från de övriga, men jag löste det genom att helt enkelt ockupera platsen bredvid Niklas och Sigrid och invänta den som egentligen skulle sitta där, och på engelska lyckades vi enas om att vi bytte platser.

Flygresan från Gatwick, London mot Nairobi var av något högre standard. När vi väl kom ombord på planet så satt jag, Sigrid och Niklas bredvid varandra och det var skönt att inte behöva byta platser. När vi väl satt oss i de för övrigt mycket bekväma sätena upptäckte vi en utsökt mönstrad filt, ett par hörlurar samt ett litet etui innehållandes tandborste, tandkräm, strumpor och ögonlappar (?). Senare under natten hade jag det mycket svårt att somna, eftersom sätena i förhållande till en vanlig säng är avsevärt mycket hårdare, dessutom hade vi mycket att prata om :-)

Måndag 30/4

Mitt i natten på flygplanet på väg mot Nairobi, vi borde rimligtvis snart vara framme. Jag ser absolut ingenting, det är helt nattsvart. Jag vill inte tända lampan eftersom Sigrid sover till vänster om mig och Mirja (rektor från Kalmar) till höger om mig. Nu börjar jag bli riktigt trött, har inte sovit en blund i natt *gäspar*. Just nu flyger vi över Sicilien så det är nog en bit kvar, trots allt.

Nu är vi framme! Vi möts av en enorm hetta och fuktighet, temperaturmässigt. Palmerna vajar i den ljuva vinden och solen skiner och reflekteras i de ytor jag uppfattar som färger. Vi transporterades från flygplatsen till hotellet YMCA i en Toyota buss som härstammade från tidigt åttiotal. Vid hotellet möttes vi av vänlig personal som alltid fanns till hands om man behövde hjälp. Vi fick en halvtimme på oss att byta om och packa för en safari. Som tur var hade jag redan packat ryggsäcken så jag hoppade bara i ett par shorts, smörjde in mig med solkräm, och skuttade tillbaka in i den varma, instängda bussen, i vilken vi skulle färdas i de närmaste sex och en halv timmarna. Vi från Värmdö valde att åka i en av de tre bussarna och de andra kommunerna gjorde likadant. Chauffören till bussen var en av de trevligaste och mest sociala jag mött, detta speciellt eftersom han kunde föra en konversation samtidigt som han försökte styra undan för ojämnheter i vägbanan och undvika att köra över djur. Vi stannade med bilen tre gånger på vägen, och dessa gånger blev det i souveniraffärer. De som ägde affären och dess säljare var inte helt lätta att förhandla med och skötte man inte sina kort rätt kunde man lägga ut en dollar (tio svenska kronor) på en gammal banan. Jag köpte en del souvenirer i affärerna, men försökte hålla mig, eftersom pengarna ska räcka hela veckan.

När vi äntligen kom fram till safariparkens kärna, turistcentret, begav vi oss först till bungalowen där de som bodde där lämpades av för att sedan bege oss till tältlägret, där vi träffade de som hade förvaltningen över det. Många klagade högljutt över boendet, och även jag, men man fick göra det bästa av situationen. Sedan följde så safarituren vilken av mig inte upplevdes speciellt upphetsande,

främst för att jag var trött och sliten efter den långa resan. Efter safarin åkte vi först till bungalowen där vi avundsjukt fick se den exceptionellt behagliga miljö i vilken de skulle spendera natten. Efter att ha tillbringat en stund framför en öppen brasa tillsammans med Värmdö folket åkte vi så tillbaka till tältlägret. Från begynnelsen var det tänkt så att jag och Niklas skulle sova i ett tält och de andra utspridda i de andra, men eftersom Haninge hade upptäckt en ödla i sitt tält samt upplevt en apas intrång i tältet ville de sova i vårt tält. Givetvis ställde vi upp och erbjöd dem logi, totalt blev vi fem stycken i ett tre-manna tält, vilket gick mycket bra. Dagen efter sadades det att man hört oss samtala om de mest otroliga saker under natten :-)

Tisdagen efter måndagen

Jag vaknade, iskall, klockan sex på morgonen av att en masaj man prasslade i löven utanför, så jag begav mig ut och samtalade med kocken av frukosten. Efter frukost åkte vi på en mycket njutbar och spännande safari som nog uppskattades av många, speciellt med tanke på väderleken. Under safarin såg vi bland annat elefanter, lejon, antiloper, gaseller, gnuer, giraffer och en hel del andra fantastiska djur. Efter safarin intog vi en mycket god lunchmåltid. Sedan åkte vi till en masaj by, byggd av avföring från

människor och djur, och det är en upplevelse som verkligen "satt sig på näthinnan". Att se dessa människor leva i en vardag på detta sätt är för mig helt obegripligt och främmande. I masaj-byn fanns även en marknad där de hade en rad varor till försäljning, främst souvenirer. Jag valde då att köpa en stridsyxia i trä och en helig trumma :-P Efter besöket åkte vi tillbaka till YMCA, dock inte i en handvändning, nej resan tog lika lång som under gårdagen och vi åkte samma väg. Bilresan som följde blev en till viss del plågsam upplevelse eftersom jag under hela resan hade ont i magen.

Så, när vi trötta och smutsiga kom fram till YMCA bestämdes det att barnen från Värmdö skulle sova tillsammans i ett rum som saknade handfat, elektricitet och dusch. En del klaganden hördes från de andra, men jag kände mig ändå relativt nöjd med tanke på hur vi sov i tältlägret. Rummet ligger för övrigt högst upp på hotellet och vi har utsikt över poolen och dess omgivning. Hmmm, jag undrar om jag inte fått lite färg idag, möjligen någon beige-ton :-) Kvällen förflöt och mynnade så småningom ut i sömn...

Onsdag 2/5

Efter mycket om och en del men fick vi så ett nytt rum, ett tvåbäddarsrum. Eftersom vi ville sova tillsammans, jag, Sigrid och Niklas erbjöd Per-Erik oss att ta en av hans madrasser i hans rum, som inte användes, och bära ner till vårt rum. Det blev mycket trångt men rummet var avsevärt mycket bättre än det förra, eftersom vi hade dusch och handfat tillhanda. Dessutom låg det i hotellets bottenvåning.

Vi besökte under dagen Förenta Nationens och United Nations Educational Programme:s kontor i Nairobi där ett föredrag om UNEP som organisation och avrundades med en lunch på FN:s restaurang. Efter FN-besöket styrde vi vår kosa mot en skola där vi möttes av otroligt glada och trevliga barn som ville veta mer om oss och berätta om deras vardag. Det var speciellt lärorikt eftersom engelska var kommunikationsmedlet.

Just nu står Niklas i duschen och visslar, Sigrid ligger och

läser och jag sitter här och skriver. Förresten är mina batterier slut till Cd-spelaren så nu blir det ingen mer musik, men det är bara av marginell betydelse, det finns så mycket annat att göra och uppleva.

Torsdagen före fredagen

Idag vaknade vi pigga och utvilade i vårt nya rum, nästan. Sigrid vaknade i tid, hann äta frukost, och ändå komma i tid till bussen mot museet, medan jag och Niklas sov lite längre och nätt och jämnt hann med bussen. På museet ledde en guide oss från monter till monter. Det var meningen att vi skulle få lära oss mer om Kenyas historia och kultur, men i stället så fick vi en resumé av våra årskurs åtta-kunskaper i geologi. Det intressanta inträffade utanför museet när jag och Niklas lämnade museet för att ta en nypa luft och få lite sol. Där mötte vi nämligen en man vid namn Alex som är en av de mest fantastiska människor jag mött, hur någon kan vara så enormt trevlig och spontan är verkligen kul att uppleva. Han pratade med oss om allt från gräshoppor till Kenyas brister gällande demokrati och mänskliga rättigheter. Efter en pratstund på dryga timmen bytte vi e-mejl adresser och satte oss i bussen, denna gång på väg mot en skola. I skolan vi besökte träffade vi bland annat blinda barn som visade hur man läste och skrev blind-skrift. En del av de lärare som fanns på skolan verkade vara lite väl hårda mot eleverna och beordrade hela tiden dem att skriva fortare. Det verkar generellt sett vara så i Kenya att barnen i skolorna har en enorm press på sig att hela tiden prestera bra och jag tror att det kan få negativa effekter för väldigt många, de flesta hade förmodligen gjort bättre ifrån sig under andra förhållanden.

Under kvällen sorterade vi alla de presenter och det byggnadsmaterial vi haft med oss, och vi lyckades få ihop kartonger fyllda med något för alla skolor användbart, och detta fördelades så rättvist som möjligt. Det regnade friskt och man passade givetvis på att ta en liten promenad :-)

Fredagen den fjärde maj

Min födelsedag

Idag vid frukostbordet gratulerades jag genom klassiska "ja må han leva" och fick en del presenter som överlevt flygresan :-), från min mor och far. Även några från mina resekamrater. En verkligt positiv överraskning.

På morgonen besökte vi Svenska ambassaden som var belägen i centrala Nairobi stad. På ambassaden möttes vi av en ambassadör som berättade om deras verksamhet, samtidigt som vi fick möjlighet att fråga om vad vi undrade och förklara lite om vad vi arbetar med. Problemet med svaren vi fick var att de inte alls besvarade de frågor vi ställde, utan var snarare undanflykter. Till sist avslutades så mötet med fotografering.

Efter besöket på Svenska ambassaden åt vi lunch i YMCA bussen, baguette med currykycklingsfyllning. Vårt nästa resmål var en skola i utkanten av Nairobi. Skillnaden mellan denna skola och de andra vi besökt var att den här skolan till största delen bestod av Kenyas något mer välbärgade befolkning och det märktes till stor del i deras sätt. De var väldigt "amerikaniserade" och verkade älska allt som kunde förknippas med den kontinenten. Dessa barn och ungdomar verkade ha problem av något annan karaktär än de vi träffat tidigare under resan. Här handlade det mer om lyxproblem än om mer grundläggande problem såsom vatten, mat, husrum, kläder etc. De som gick i den här skolan verkade inte alls vara intresserade av att lösa de problem som verkligen fanns i landet utan valde helt enkelt att inte beblanda sig med de som de inte ansåg

dem värdiga. Till stor del kanske vi kan se likheter mellan hur de och vi uppträder i såna situationer, kanske hade vi agerat på samma sätt?

Senare under kvällen efter middagen förberedde vi det sista inför morgondagen.

5:e maj

Idag var så den stora dagen, fylld av spännande upplevelser och evenemang. Dagen inleddes med att jag och Niklas försov oss och vaknade fem minuter innan frukost, och detta var inte speciellt uppskattat bland de övriga. Efter måltiden begav vi oss med hast av mot Nairobis kulturcentrum där byggandet skulle äga rum. När vi kom fram började vi genast att dekorera för vatten-ceremonin. Jag och Sanna fick huvudansvaret för att se till att blommor plockades, men det kanske bör nämnas att vi fick inte bara lite hjälp från en del kenyanska barn som nog plockade dubbelt så snabbt som vi. Redan från början märktes det att alla var entusiastiska och det kändes härligt att få återse alla de barn vi mött under veckan. När blommor hade plockats och platsen för blandandet av vattnet iordningställdes satte så byggandet av framtidsskeppet i full gång. Nu anlände också alla barnen från de olika skolorna. Det var verkligen en fantastisk upplevelse att få delta i byggandet av något så enormt tillsammans med alla dessa barn, ungdomar och vuxna.

Ungefär mitt på dagen blev både Sanna och Johan från Haninge rejält dåliga och Sanna fick ta igen sig i bussen medan Johan åkte direkt till ett sjukhus. Senare fick även Sanna åka till sjukhus och slutligen tillbaka till hotellet med hög feber där hon vilar ut.

Under eftermiddagen blev jag intervjuad av KBC, Kenyas största nyhetskanal om miljö- och ungdomsfrågor. Förhoppningsvis sa jag något vettigt, det var svårt att inte vara nervös med en mikrofon och en kamera i ansiktet. När byggandet så ansågs fullbordat gick vi till en stor arena där traditionell masaj dans framfördes, och det var verkligen mäktigt att få uppleva.

Det har idag varit fantastiskt att få ta del av den enorma kreativitet och skaparglädje som uppstår mellan oss, och verkligen se resultaten av våra sammanlagda idéer och visioner. Att se blinda barn

måla stenar och då och då vilja byta färger är omöjligt att beskriva. Det var sorgligt att se hur segregerat Kenya verkligen är, detta märktes speciellt idag. Barnen från den "finare" skolan växlade knappt ett ord med barnen från de andra skolorna. Samtidigt märkte man också skillnaden när det gäller levnadsstandard. Ett barn från en skola som låg i ett slumområde hade knappt kläder på kroppen medan ett annat hade med sig en bärbar CD-spelare.

Jag tror att det är viktigt att man i Kenya någon gång kan få ett verkligt demokratiskt styre, så att befolkningen kan forma sina egna vardag och där de styrande är valda av folket, först då kan de enorma klyftor som finns mellan människor överbyggas. Att ge bistånd till Kenya är en god åtgärd, problematiken är bara den att en stor del av pengarna går till helt fel ändamål och suges in i det korrumpade och genomruttna system som härskar här.

Söndagen den sjätte maj

Söndagen har hittills varit den enda dag som vi har varit helt lediga, så det har känts helt underbart. Dagen har mest tillbringats vid poolen och dess omgivning. Vi har bland annat hoppat från tiometers hopptornet och spelat biljard i en annan del av poolområdet.

Jag har också legat och lapat sol i ett sista, desperat, försök att få lite färg på mitt annars så bleka

skinn.

Det har tyvärr också varit rätt så blandade känslor från mig och många andra idag, eftersom Kalmar åker idag och inte i morgon som alla andra. Så det var med tårar som vi vinkade adjö till dem när de skulle åka.

Senare under kvällen hade vi någon form av diskussions-cirkel där vi pratade om det vi upplevt under veckans gång, och genom att lyfta fram det som alla upplevt som mest gripande eller spännande kunde vi verkligen få en känsla av vad vi alla upplevt tillsammans. Samtidigt som många nog känner en del hemlängtan så måste jag säga att javisst, det är härligt att komma hem, men jag hade nog lätt kunnat stanna en vecka till. Det är svårt att på några rader skriva ner vad man känner och upplevt. Jag tror helt enkelt att man måste uppleva det själv för att verkligen förstå vilka känslor den här resan har frambringat.

Sista dagen

Dagen inleddes med avsaknad av Kalmar vid frukostbordet, och jag tror att alla kände att det var lite tommare än vanligt idag. Sedan åkte vi till vårt sista besök på hela resan, nämligen till Kicoshep, en skola och ett projekt beläget i ett slumområde en bit utanför Nairobi stad. När vi anlände till huvudområdet möttes vi av hur enkelt de levde här, plåtskjul som bara skjutits rakt ned i jorden. När vi körde med bilen på den lösa jorden rakt in i Kicosheps hjärta var det många som tittade nyfiket på oss men även en del som verkade vara irriterade på oss och inte ville ha med oss att göra, jag har svårt att riktigt förstå varför. Då vi anlände till skolan visades vi runt av en guide till alla klassrum som var mycket spartanskt tilltagna. Bredvid skolan, närmare bestämt på andra sidan ett stängsel låg ett grönskande område och när vi frågade varför inte skolan låg där svarade de bara att det var presidentens golfbana...

Efter skolbesöket åkte vi tillbaka till hotellet, men först stannade vi till vid en modern bensinmack och handlade på oss inför kvällen, den sista kvällen.

På hotellet hade vi ledigt resten av dagen och den mesta tiden tillbringades återigen vid poolområdet, eftersom det på något sätt var den mest naturliga platsen att träffas på. Under hela dagen och kvällen blev det mycket bearbetning av alla de intryck vi intagit under veckan och hur det kommer att bli när kommer tillbaka, hem till Sverige.

Efter att ha sagt adjö till hela hotellpersonalen begav vi oss till flygplatsen i väntan på planet. Vid incheckningen upplevde vi en del problem. Först ville de inte ge oss platser bredvid varandra, men efter hand fick de ge med sig. Sedan uppstod ytterligare problem; De skulle söka igenom hela min resväska. Proceduren tog bara någon minut men verkade vara i evigheter. Medan vi väntade på planet strosade vi mest omkring på flygplatsen och köpte souvenirer i någon av de många affärerna.

Under resan hem, både från Nairobi-London och London-Stockholm fylldes mitt huvud av alla de känslor jag haft och de ögonblick jag upplevt, och näthinnan fylldes av miljontals bilder, alla bilder som jag känner igen från veckans lopp.

Jag känner redan att jag längtar tillbaka till Nairobi och Kenya och jag känner att det finns mycket att göra i landet samtidigt som det finns stort hopp om att en dag lyckas.

Den här veckan i Nairobi har varit en av de mest fantastiska i hela mitt liv och jag har verkligen känt hur vi som rest har en gemensam upplevelse, tillsammans, och det är något som kommer att finnas inom mig i hela mitt liv...

Daniel Mathisen

Tillbaka